

му повърна сабята като на храбъръ офицеръ. Въ пленъ паднаха 14 паши, 1500 офицери, 60,000 войници и 650 разни топове.

Падането на Одринъ се разнесе като гръмъ по цѣлъ свѣтъ. Въ България гръмнаха камбанитѣ по всички църкви и манастири. Станаха голѣми радости тържества. Въ руската столица Петроградъ всички народни представители, министри, князе и цѣлъ руски народъ поздравиха българския пълномощенъ министъръ и изпратиха телеграми до българския царъ. Въ Англия цѣлия народъ се радваше и похвалиха България. Единъ министъръ отъ Франция дойде въ Одринъ да види, какъ българитѣ сж надвили силната крепостъ.

Сега вече турцитѣ нѣмаше какво да правятъ. Съ свито отъ болка сърдце тѣ се съгласиха и подписаха на 17 априлъ въ Лондонъ *миръ*, като отстъпиха Одринъ на България.

Но радостта на България не трая много. Докато българската войска бѣше заета съ турцитѣ, сърбитѣ и гърцитѣ грабнаха Македония. Като свърза миръ съ турцитѣ, България поиска своя дѣлъ. Но сърби и гърци не го дадоха. Намѣсиха се румѣнитѣ. Българската войска, макаръ и уморена, отиде да си върне дѣла. Въ това време турцитѣ се възползуваха и отново завладѣха Одринъ.

Сждено бѣ и сега българитѣ да останатъ прочути само съ славата си на победители.

Но... идатъ млади издѣнки на българския народъ...

